

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 78 • nummer 1 • januari 2023

INHOUD

<i>Zie daar het Lam van God! (gedicht)</i>	<i>1</i>
<i>Christus onze Heere (1)</i>	<i>2</i>
<i>De Heere draagt, heft op en redt.</i>	<i>6</i>
<i>Vrijmoedigheid om in te gaan</i>	<i>12</i>
<i>U bent het licht van de wereld</i>	<i>13</i>
<i>De ambten</i>	<i>14</i>
<i>De waarde van Godvrezende moeders</i>	<i>17</i>
<i>Blij met de blijden</i>	<i>23</i>

Neerzetboek aansprekende Bijbelspreuken

24 bemoedigende Bijbelteksten op groet-kaarten

Unieke uitgave met hoge kwaliteit artistieke vormgeving. Stevige standaard, voorzien van een solide spiraal. Elke titel is voorzien van 24 kaarten, die u dagelijks op bureau, keukentafel of vensterbank kunt omslaan.

En als u er genoeg van hebt? Dan knipt u een kaartje eraf, beschrijft u hem en stuurt u hem aan een vriend(-in), of u geeft hem met uw wens erop bij een verjaardagscadeau... Is dát even handig!

Bestelcode: 5610

Prijs: € 10,95

‘Volg Mij!’ is een tijdschrift voor jonge Christenen. ‘Volg Mij!’ wil iedereen die belang stelt in de Bijbel en het volgen van de Heere Jezus Christus, graag helpen, vooral gelovigen voor wie dat misschien nieuw en onwennig is. Het blad verschijnt acht keer per jaar en bevat tussen de 32 en 40 pagina’s.

Kijk voor meer informatie en het archief op www.volgmij.nl

Colofon

Redactie- en administratie-adres:
Stg. Uit het Woord der Waarheid
Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lectuurbestelling:
Tel. 0543 - 47 17 46
E-mail: bestel@uhwdw.nl
IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):
Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42
E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02
BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48
BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Zie daar het Lam van God!

Zie daar: het Lam van God draagt vol geduld
aan 't kruis van Golgotha al onze schuld.
Uit warme liefdegloed gaf U Uw dierbaar bloed
en maakte alles goed,
o Lam van God.

Zie daar het Lam van God! Hij heeft volbracht
't werk dat mijn schuld wegnam, mij redding bracht.
Heere, door Uw offerdood toen U aan God Zich bood,
werd U mijn Levensbrood,
o Lam van God.

Zie daar het Lam van God! Straks heerst met macht
Hij Die de troon innam in hemelpracht.
Aan U aanbidding, dank; aan U mijn lofgezing
all' eeuwigheden lang,
o Lam van God.

Naar Henry Barton

Christus onze Heere (1)

Zodra wij Christus kennen als **onze Redder en Verlosser**, leren we ook dat Hij **onze Heere** is. Dat Hij Heere is, geldt voor heel het universum en heeft dus ook betrekking op alle mensen, maar tegelijkertijd onderhoudt Hij deze relatie op een bijzondere manier ten opzichte van gelovigen. De apostel Petrus verklaarde deze waarheid op de pinksterdag: 'Het hele huis van Israël wete zeker, dat God Hem **zowel tot Heere als tot Christus gemaakt heeft**, deze Jezus, Die u gekruisigd hebt' (Hand. 2:36).

Ook de apostel Paulus sprak hierover. Hij beschrijft de grote neerdaling van Christus, van het 'in de gestalte van God' zijn naar het 'uiterlijk een Mens bevonden' zijn. Hij spreekt erover dat Christus Zichzelf vernederd heeft en 'gehoorzaam is geworden tot de dood, ja, tot de dood van het kruis'. En dan zegt hij daarna: 'Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de Naam verleend, die boven alle naam is, opdat in de Naam van Jezus zich alle knie zou buigen van hen die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden **dat Jezus Christus Heere is**, tot heerlijkheid van God, de Vader' (Fil. 2:6-11).

Na Zijn opstanding zegt de Heere Jezus Zelf: 'Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde' (Matth. 28:18). En wanneer Petrus spreekt over een ander aspect van dezelfde waarheid, vertelt hij ons over valse leraars 'die verderfelijke sekten tersluiks zullen invoeren en de Meester Die hen gekocht heeft, zullen loochenen' (2 Petr. 2:1).

We hebben tot dusver twee dingen gezien. Ten eerste hebben we gezien dat God Christus tot Heere gemaakt heeft op grond van de verlossing en Hem deze plaats van allesomvattende, hoog-

ste macht gegeven heeft om Zijn waardering te laten zien (met eerbied gezegd) voor het werk dat Hij volbracht heeft door Zijn sterven.

Ten tweede hebben we gezien dat Christus als Heere de heerschappij over alles heeft verkregen doordat Hij het heeft gekocht. Deze gedachte vinden we in één van de gelijkenissen: 'Het koninkrijk der hemelen is gelijk aan een schat, in de akker verborgen, die een mens vond en verborg; en van blijdschap daarover gaat hij heen en verkoopt alles wat hij heeft, en koopt die akker' (Matth. 13:44). Het gevolg is dat Hij Heere is over allen en 'macht (of: gezag; autoriteit) [heeft] over alle vlees', doordat God Hem die gegeven heeft (Joh. 17:2; zie ook Hand. 10:36; Rom. 14:9).

Wanneer wij als gelovigen over Christus spreken als 'onze' Heere, brengen we een andere gedachte tot uitdrukking, omdat we dan het begrip van relatie erin brengen – de relatie van dienstknechten. Hij is óók Heere als in de eerdergenoemde betekenis, maar wij – die dit door de genade van God mogen erkennen – buigen ons voor Hem in deze hoedanigheid. Wij aanvaarden Zijn autoriteit en heerschappij en nemen de plaats van onderwerping in.

Dit was één van de doelen van Zijn sterven zoals Paulus ons vertelt: 'Hij is voor allen gestorven, opdat zij die leven, niet meer voor zichzelf leven, maar voor Hem Die voor hen gestorven en opgewekt is' (2 Kor. 5:15). Ergens anders staat: 'Want niemand van ons leeft voor zichzelf en niemand sterft voor zichzelf; want hetzij wij leven, hetzij wij sterven, het is voor de Heere; in leven en sterven zijn wij van de Heere. Want daartoe is Christus gestorven en weer levend geworden, *opdat Hij zou heersen [of: Heere zou zijn] zowel over doden als over levenden*' (Rom. 14:7-9). Wij erkennen door de genade van onze God dat Christus Heere is over allen en dat is Hij ook werkelijk. Maar dat niet alleen, wij erkennen ook dat Hij op een intiemere manier *onze*

Heere is. Hij is onze Heere, niet alleen op grond van het feit dat Hij als zodanig is aangewezen als de verworpen Christus en nu verheerlijkte Mens, maar ook omdat Hij deze positie over ons verkregen heeft door verlossing. Het is daarom een vreugde voor ons om Hem te belijden als Heere.

Hoe ernstig is het om te bedenken dat allen, ook zij die Hem in deze tijd van genade hebben afgewezen, eens gedwongen door macht – macht die ook vernietiging inhoudt – Hem zullen erkennen als Heere (Fil. 2:10-11). Het is des te meer onze verantwoordelijkheid als gelovigen om Zijn gezag te erkennen, te verklaren en ons eraan te onderwerpen, zodat wij in enige mate getuigen van Hem mogen zijn in deze tijd van Zijn verwerping.

*Als we zien dat Christus deze plaats
bekleedt, wat zijn dan onze voorrechten en
verantwoordelijkheden met betrekking tot Hem
in deze hoedanigheid?*

1. Aanbidding

Het eerste wat genoemd moet worden, is aanbidding, want het is voor Hem als Heere dat wij ons in aanbidding neerbuigen. Dit principe leren we in één van de Psalmen: 'Omdat Hij uw Heere is, buig u voor Hem neer' (Ps. 45:12). We hebben het ook gezien in het al geciteerde gedeelte uit Filippi: dat elke knie zich zal buigen en elke tong zal belijden dat Hij 'Heere is, tot heerlijkheid van God, de Vader' (Fil. 2:10-11).

Theologen spannen zich enorm in om aan te tonen dat Christus in gelijke mate aanbeden moet worden als de Vader, omdat Hij in gelijke mate God en Mens is. En dat is waar. Maar tegelijkertijd gaan ze daarmee voorbij aan het onderwijs van Gods Woord over Zijn huidige positie en de aanbidding die Hem daarin toekomt. Hij is God, maar het wonder en het kenmerk van Zijn huidige

plaats is dat Hij die inneemt als Mens. Dezelfde Jezus Die de Joden kruisigden, is nu zowel tot Heere als tot Christus gemaakt. Hij heeft als Mens de heerlijkheid aangenomen die Hij bij de Vader had vóór de grondlegging van de wereld.

Het is een grote vergissing om te veronderstellen dat Hij hier op aarde Mens was en in de hemel God, alsof de twee naturen op deze manier gescheiden zouden kunnen worden. De waarheid is – als wij dat onderscheid mogen maken – dat toen Hij hier als waarlijk Mens op aarde was, Hij voor ons de voorstelling van God was. En nu is Hij – hoewel Hij nooit Zijn wezenlijke Goddelijkheid verliest – als Mens gezeten aan de rechterhand van God.

Het is dus volkomen waar dat wij Hem aanbidden als God. Alle verering die tot God opstijgt, wordt noodzakelijkerwijs aan Hem geofferd, want de term God omvat alle Personen van de Godheid. Maar het is als Mens Die in de heerlijkheid van God is, Christus Jezus onze Heere, dat wij ons voor Hem neerbuigen in lofprijzing en aanbidding.

Het is zeker een aangename gedachte voor onze ziel dat Hij Die hier op aarde werd bespot, afgewezen, verworpen en gekruisigd – Hij Die zelfs door Zijn eigen discipelen in de steek werd gelaten in het uur van Zijn grootste angst – nu verhoogd is en getoond wordt als het Voorwerp van onze hulde. O, hoe oneindig kostbaar moet Hij voor God zijn en welke onuitsprekelijke waarde moet Zijn werk hebben in Gods oog, dat Hij Hem tot de hoogste plaats verheft en Hem tot het Voorwerp stelt van de aanbidding van de engelen én de heiligen!

De apostel Johannes schrijft dan ook: 'En zij zingen een nieuw lied en zeggen: U bent waardig het boek te nemen en zijn zegels te openen; want U bent geslacht en hebt voor God gekocht met Uw bloed uit elk geslacht en taal en volk en natie, en hebt hen gemaakt tot koningen en tot priesters voor onze God; en zij zul-

len over de aarde heersen. En ik zag, en ik hoorde een stem van vele engelen rondom de troon en de dieren en de oudsten, en hun getal was tienduizendmaal tienduizenden en duizendmaal duizenden, en zij zeiden met luider stem: Het Lam Dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid, en lof. En elk schepsel, dat in de hemel en op aarde en onder de aarde en op de zee is, en alles wat daarin is, hoorde ik zeggen: Hem, Die op de troon zit, en het Lam, zij de lof, en de eer, en de heerlijkheid, en de kracht tot in alle eeuwigheid. En de vier dieren zeiden: Amen. En de oudsten vielen neer en aanbaden¹ (Openb. 5:9-14). Wat een onuitsprekelijke genade is het dan dat ons wordt geleerd dat Hij onze lofprijzing waardig is.

(Wordt vervolgd).

E. Dennett

De Heere draagt, heft op en redt Jesaja 46:1-5; 47:4

Jesaja 46 laat zien dat de grootheid en heerlijkheid van de Heere niet gelijk kunnen worden gesteld met afgoden. Hij blijft eeuwig Dezelfde en is bij machte de Zijnen te dragen, op te heffen en te redden. Naast de in hoofdstuk 46 genoemde heerlijkheden van God worden in Jesaja 47 drie namen van God genoemd die Zijn relatie met Zijn volk karakteriseren.

'Bel is gekromd, Nebo neergebogen, hun afgodsbeelden zijn geworden voor de dieren en voor de beesten; uw opgeladen pakken zijn een last voor de vermoeide dieren. Tezamen zijn ze

¹ De lezer zal diverse variaties opmerken in de Bijbelvertalingen. Er wordt door gezaghebbenden heel verschillend gedacht over de verzen 9 en 10, maar de weergave hierboven is volgens hen die bekwaam zijn om zich er een mening over te vormen, de meest nauwkeurige lezing. Er kan geen gegronde twijfel bestaan aan het weglaten (in vers 14) van de woorden 'Hem Die leeft tot in alle eeuwigheid'. Zie Textual criticism, door C.E. Stuart.

neergebogen, gekromd. Ze hebben de last niet kunnen redden, maar zijn zelf in gevangenschap gegaan. Luister naar Mij, huis van Jakob, en heel het overblijfsel van het huis van Israël, u, die door Mij gedragen bent vanaf de moederschoot, gedragen vanaf de baarmoeder. Tot uw ouderdom toe zal Ik Dezelfde zijn, ja, tot uw grijsheid toe zal Ik u dragen; Ik heb het gedaan en Ik zal u opnemen, Ik zal dragen en redden. Met wie wilt u Mij vergelijken en met wie op één lijn stellen? Met wie wilt u Mij meten, dat wij elkaars gelijken zouden zijn?’ (Jes. 46:1-5).

‘Onze Verlosser, HEERE van de legermachten is Zijn Naam, de Heilige van Israël’ (Jes. 47:4).

De Heere draagt, neemt ons op en redt ons. Voor Hij tot dit troostvolle handelen komt, moet Hij ons echter de ogen voor een beslissende factor openen: afgoden moeten door hun vereerders gedragen worden, terwijl de ware en levende God hen draagt die zich aan Hem toevertrouwen. De Babyloniërs waren trots op hun afgoden Bel en Nebo. Zij droegen die plechtig met zich mee – tot aan de dag dat hun rijk ineens stortte en hun afgoden daarbij mede vernietigd werden. Hun afgoden zijn ons door de namen van de

koningen *Nebukadnezar* en *Belsazar* bekend. Deze Babylonische koningen droegen de naam van de afgoden van de schrijfkunst en wijsheid en ook die van de hoogste hemelse afgoden.

Nebukadnezar beroemde zich op zijn grootheid met de woorden: 'Is dit niet het grote Babel dat ik als een huis voor het koninkrijk gebouwd heb door mijn sterke macht en ter ere van mij majesteit?' Hij had de woorden nog niet uitgesproken of het koningschap werd hem al ontnomen; hij verloor zijn verstand en werd door de mensen verstoten (Dan. 4:25-30)!

Belsazar vierde een uitbundig feest, waarbij men wijn uit de voorwerpen dronk die Nebukadnezar uit de tempel van God in Jeruzalem had meegenomen. Tijdens dit feest werden ook de afgoden van goud, zilver, koper, ijzer en steen aanbeden. Nog diezelfde nacht werd Belsazar gedood (Dan. 5). **Zo hebben ook de mensen die niet in God geloven, hun afgoden waarover ze roemen: filosofen, ideologieën, idolen en ook rijkdom, macht en eer.** Ze zijn er trots op, houden ze in ere, dragen ze met zich mee en verspreiden ze. Maar dat gaat alleen goed totdat de mensen met hun 'afgoden' door ziekte, zwakheid, economische malaise of de dood op de proef gesteld worden. Als de mens zijn levensbeschouwing niet meer zelf dragen kan, kan die hem dan dragen?

1. Zelf dragen of gedragen worden?

Dat is de beslissende vraag. Israël heeft op een wonderlijke manier ervaren hoe God Zijn volk beproefd heeft. Hij leidde Zijn volk door de woestijn, waarbij Hij de mensen 40 jaar lang dag in dag uit voedde met het manna en hun water te drinken gaf. Als Hij dat niet had gedaan, zouden ze al na een week omgekomen zijn.

Nu lezen we in de profeet Amos dat ze de sterren, hun goden, in de woestijn rondgedragen hebben (Amos 5:26). Waarom deden ze dat? Was Gods zorg niet genoeg voor hen? Ook later, toen ze allang in hun land woonden, riep Elia hun toe: 'Hoelang hinkt u

nog op twee gedachten? Als de HEERE God is, volg Hem, maar als het de Baäl is, volg hem!' (1 Kon. 18:21). Wij moeten persoonlijk beslissen wie we navolgen en dienen willen. De mensen in Thessalonika hadden zich 'van de afgoden tot God bekeerd ... om de levende en waarachtige God te dienen' (1 Thess. 1:9).

De vermaning voor de Israëlieten om hun God niet te vergeten, geldt ook voor ons als verlost: 'Wees op uw hoede dat u de HEERE, uw God, niet vergeet ... en dat u dan niet in uw hart zegt: Mijn eigen kracht en de macht van mijn hand heeft dit vermogen voor mij verworven. Maar u moet de HEERE, uw God, in gedachten houden, dat Hij het is Die u kracht geeft om vermogen te verwerven' (Deut. 8:11,17-18). We kunnen werkelijk onze God uit het oog verliezen en ons leven weer in eigen handen nemen. Wil je werkelijk zelf dragen of je helemaal aan Hem toevertrouwen Die bij machte is je door elke situatie heen te dragen?

2. Dragen, opheffen en redden

Israël werd in de dagen van zijn jeugd door God gedragen: 'en in de woestijn waar u gezien hebt dat de HEERE, uw God, u gedragen heeft, zoals een man zijn zoon draagt, op heel de weg die u gegaan bent, totdat u op deze plaats gekomen bent' (Deut. 1:31). Voor ieder mens afzonderlijk geldt dat hij vanaf de moederschoot gedragen is. Voor een klein kind is dat vanzelfsprekend, maar als we ouder zijn, moeten we het opnieuw aannemen en leren door God geleid en gedragen te worden.

De ervaring dat Hij ons gedragen heeft, versterkt ons vertrouwen dat Hij ons ook in de toekomst *opnemen* zal. Dit opnemen doet ons denken aan het beeld dat Mozes in zijn zegen voor Benjamin gebruikt: de door de Heere beminde, hij zal onbezorgd bij Hem wonen. Hij zal hem heel de dag beschermen en tussen Zijn schouders zal Hij wonen [*NOOT opmerking van de redactie: hier komt het woord 'opheffen' dat ik vanaf het begin gebruikt heb, niet voor; de Duitse vertaling omschrijft het als: 'de Heere heft hem op Zijn schouders'*]. Als een vader

zijn kind op de schouders tilt, is het kind veilig tegen gevaren. Er zijn hindernissen op de geloofsweg die God niet wegneemt, maar Hij tilt ons eroverheen.

Ten slotte belooft God: Ik zal *redden*. In Egypte waren de Israëlieten in handen van de vijand, die hen met zware slavenarbeid verdrukte. Toen bevrijdde de Heere hen uit de slavernij. Tijdens de woestijnreis redde God hen uit de handen van de Amalekiten, die met name de zwakkeren onder het volk aanvielen. Nadat ze het land in bezit genomen hadden, redde de Heere hen vele keren van hun vijanden (Ps. 106:43). Daarom konden ze zich voor de toekomst op Zijn woord verlaten. Hij zou niet aarzelen om hen te redden.

Ook ons heeft God uit de wereld gered. Hij heeft ons ontrukkt aan de tegenwoordige slechte wereld (Gal. 1:4). De wereld is voor ons gelovigen geenszins ongevaarlijk. Als we ons met haar inlaten, zullen we opnieuw haar slavernij ervaren. Maar onze Vader kan ons voor haar slechte invloed bewaren (Joh. 17:15).

3. Met wie wilt u Mij vergelijken?

God Die ons draagt, opheft en redt, vraagt ons: met wie wilt u Mij vergelijken? Zijn hulp ervaren we niet alleen door wat Hij doet, maar ook door wat Hijzelf voor ons zijn wil. Daarom houdt Hij ons 5 van Zijn heerlijkheden voor:

1. *'Tot uw ouderdom toe zal Ik Dezelfde zijn'* (Jes. 46:4). God is de Onveranderlijke, Die in Zichzelf bestaat. Hij hoeft dus niet gedragen te worden, in tegenstelling tot de afgoden tot wie de mensen roepen, maar die hen toch niet uit hun nood redden kunnen.

2. *'Denk aan de dingen van vroeger, van oude tijden af, dat Ik God ben en niemand anders. Ik ben God, en er is er geen als Ik, Die vanaf het begin verkondigt wat het einde zal zijn,*

van oudsher de dingen die nog niet plaatsgevonden hebben; Die zegt: *Mijn raadsbesluit houdt stand en Ik zal al Mijn welbehagen doen* (Jes. 46:9-10). Hij is de eeuwige God, Die geen begin heeft gehad – geen uitvinding van mensen. Hij staat achter het wereldgebeuren en zal Zijn raadsbesluit en Zijn welbehagen uitvoeren.

3. *'Onze Verlosser, HEERE van de legermachten is Zijn Naam, de Heilige van Israël'* (Jes. 47:4). Hij is onze Verlosser van zonde, oordeel en dood. Satan daarentegen is een mensenmoordenaar vanaf het begin. Hoe ouder we worden, hoe kostbaarder deze Naam voor ons wordt: de Verlosser. De kwestie van onze zonden is niet meer aan de orde. De Heere Jezus heeft voor ons het rechtvaardige oordeel van God gedragen. De dood jaagt ons nu geen angst meer aan, omdat Hij voor ons de poort tot de heerlijkheid geworden is.

4. *'De Heere van de legermachten is Zijn Naam'*. Wat is God groot en machtig! Juist in verband met Zijn aardse volk draagt Hij de verheven naam Heere der heerschen. Hij schaamt Zich niet voor het volk Israël. Met betrekking tot gelovigen die afgezonderd van de wereld leven en de hemelse roeping verwezenlijken, staat er dat Hij Zich niet schaamt hun God genoemd te worden (Hebr. 11:16).

5. *'De Heilige van Israël'*. Begrijpen we dat God in Zijn heerlijkheid van ons verlangt uitsluitend op Hem te vertrouwen? Alleen langs deze weg kunnen we ervaren hoe Hij ons draagt, opheft en redt.

Vrijmoedigheid om in te gaan

'Daar wij dus, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, de nieuwe en levende weg' (Hebr. 10:19).

Wat een geweldige conclusie trekt de schrijver van deze prachtige brief: 'Daar wij vrijmoedigheid hebben' om binnen te gaan in de plaats waar God woont en in Zijn aanwezigheid te zijn. We worden aangemoedigd om te naderen en het is onze God Die wil dat wij daar zijn. De reden hiervoor is uiteengezet in de voorgaande verzen van dit hoofdstuk. Het is Gods wil dat wij geheiligd (apart gezet) zijn voor Hem. Dat is bewerkt 'door middel van de offerande van het lichaam van Jezus Christus, eens voor altijd' (vs. 10). Van alle eeuwigheid af was het Gods plan om ons bij Zich te hebben. Hij wilde ons zegenen in Zijn Zoon, de Heere Jezus Christus.

De mens heeft geprobeerd om bij God in de gunst te komen. Maar in al deze inspanningen heeft hij altijd gefaald, omdat niemand in staat is om te voldoen aan Gods maatstaven. Het is zeer gezegend als iemand overtuigd wordt van zijn zondige toestand en van zijn afstand van God. Daar is hulp van buitenaf voor nodig. **God Zelf heeft de middelen gegeven waardoor wij geheiligd kunnen worden en in de positie gebracht dat wij met vrijmoedigheid kunnen binnengaan.** Al de Joodse offers en rituelen konden dat nooit bewerken.

Dit maakt de schrijver van deze brief tot in detail duidelijk in de voorgaande hoofdstukken. Nu worden het offer en het bloed van de Heere Jezus, Zijn Zoon, naar voren gebracht. Het is vanwege het vergoten bloed van de Mens Christus Jezus dat God volkomen bevredigd is. Allen die hun vertrouwen op Hem hebben gesteld, mogen gebruikmaken van die nieuwe en levende weg en zo in

Gods aanwezigheid komen. Waarmee zullen wij ons daar bezighouden? Beslist niet met het steeds weer in herinnering brengen van onze zondige toestand en wat wij eens waren. Het is ons gezegende voorrecht om ons bezig te houden met de Heere Zelf. Wij mogen spreken tot God, Die nu door het geloof in de Heere Jezus onze Vader is, over de schoonheid en heerlijkheid die we in Hem zien en aan Hem teruggeven wat wij eerst van Hem ontvangen hebben. Broeders, laten we deze heilige vrijmoedigheid gebruiken en Hem Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, verheerlijken. Het is de Vader Die aanbidders zoekt.

Klaas Rot

U bent het licht van de wereld

'U bent het licht der wereld ... Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien, en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken' (Matth. 5:14,16).

Toen ik eens in Equatoriaal Afrika naar de stad Bata reed, stopte er een taxi die voor me reed, langs de kant van de weg vanwege een lekke band. Achter uit deze auto stapten drie opgewonden mannen met automatische geweren, van wie er één een militair uniform droeg, maar de andere twee gewone kostuums aan hadden. Eén liep er naar het midden van de weg en stak zijn hand op om het verkeer te stoppen, terwijl hij mij beduidde dat ik langzaam moest rijden.

Toen ik bij hem was, hield hij me opnieuw aan om me te vragen of ik bereid was hen te laten meerijden naar de stad. De drie mannen waren Marokkaanse soldaten die deel uitmaakten van het speciale veiligheidsteam van de president. Ik stemde erin toe om hen mee te laten rijden. Toen we ontspannen zaten te praten terwijl we naar de stad reden, verbaasde ik me erover dat

één van hen alles van me bleek te weten. Hij wist alles van mijn gezin, van de kinderen en waar de Christelijke boekwinkel en de vergaderzaal waren. Dat herinnerde mij eraan dat de mensen op ons letten, mensen die we misschien zelfs niet eens kennen, maar zij zien ons en kennen ons. Wat voor getuigenis geven wij? Merken zij aan ons doen en laten, aan onze woorden en onze manieren dat wij Christenen zijn? Een jonge man vertelde me eens dat hij gedurende een heel jaar het leven van een medestudent in de gaten had gehouden, nadat deze tegenover hem had getuigd van de Heere Jezus. Het letten op deze collega en zijn manier van leven overtuigde hem ervan dat hij de Heere als zijn Verlosser nodig had en zo werd hij bekeerd. Wat een getuigenis!

O, mocht het zo zijn dat anderen dit ook van u en mij kunnen zeggen. Wees ervan verzekerd dat ze ook op u en mij letten.

Albert Blok

De ambten

Het Nieuwe Testament spreekt niet alleen over gaven. Het spreekt ook verschillende keren over broeders die geroepen zijn om zich met de plaatselijke gemeente bezig te houden, zoals 'oudsten' of 'opzieners' en 'dienaars' of 'diakenen' (Hand. 11:30; 14:23; 20:17,28; Fil. 1:1; 1 Tim. 3; Titus 1; 1 Petr. 5:1; Jak. 5:14 en ook Hebr. 13:17).

Deze ‘ambten’ zoals men ze vaak noemt, zijn zeker te combineren met de uitoefening van een *gave* om het Woord voor te stellen. Het voorbeeld van Stefanus en Filippus laat ons dat zien. Alleen: de ambten zijn niet aan een bepaalde gave verbonden. De orde moet in de gemeente worden gehandhaafd, de ongeregelde moet worden vermaand, de gelovigen geestelijk worden verzorgd en bemoedigd.

Het is daarnaast ook nodig dat toegewijde gelovigen zich met de materiële belangen bezighouden, want elke dienst – zelfs de meest nederige – heeft zijn betekenis. De dienstknechten die in Handelingen 6 werden aangewezen, hielden zich bezig met de weduwen en armen en deelden voedsel uit. Als gelovigen naar zulke taken verlangen, dan begeren ze een goed werk.

De kenmerken die voor deze taken vereist zijn, worden door de apostel Paulus in 1 Timotheüs 3 en Titus 1 opgesomd. Voor deze diensten zijn beproefde, ervaren en geestelijk gezinde Christenen nodig. Omdat deze kenmerken vaak ontbreken, voelen we in onze dagen in de plaatselijke samenkomsten vaak op zo’n pijnlijke manier het gemis aan opzieners en dienaars. Laten we – daar waar ze wél zijn – hen dankbaar erkennen en eren.

Maar het Woord geeft geen enkele aanwijzing voor een officiële en gereguleerde waardigheidsbekleding in deze taken. De Heilige Geest heeft hen gesteld om de Gemeente van God te hoeden, zo zegt Paulus het tegen de oudsten van Efeze (Hand. 20:28). We zien in de geschiedenis hoe de ouderlingen (Grieks: *presbuteroi*, verbasterd tot *priesters*) of opzieners (Grieks: *episkopoi*, verbasterd tot *bisschoppen*) en de dienaars (Grieks: *diakonoï*, wat *diakenen* is geworden) langzamerhand door de gelovigen apart zijn gesteld als een speciale groep binnen de kerk – een groep die de speciale klasse van de geestelijkheid is gaan vormen.

Zij worden in de katholieke en orthodoxe kerken beschouwd als degenen die alleen de 'gaven' bezitten. Dus worden zij belast met elke bediening, met onderwijs, eredienst en Goddelijke diensten. En vervolgens zien we daar hoe zij zelf zorgen voor opvolging, want alleen de speciale groepering binnen de kerk die zij zelf vormen, is bevoegd om nieuwe priesters te erkennen. Dat is dan in overeenstemming met het gezag dat ze beweren te hebben gekregen van de apostelen – een gezag dat zonder onderbreking zou zijn overgedragen. We hoeven maar het Nieuwe Testament te lezen om vast te stellen dat niet één van deze pretenties in de Schrift te vinden is en dat ze in strijd zijn met de soevereiniteit, de alleenheerschappij van de Heilige Geest in de Gemeente.

In de meeste protestantse denominaties vormen de 'oudsten' (ouderlingen) weliswaar niet nadrukkelijk een geestelijke stand op zich, maar toch wel een officiële groep (die door de gelovigen of de kerkenraad gekozen wordt), wat niet in overeenstemming met de Bijbel is. Wel kwam het overeen met de Bijbel toen de zeven diakenen in Handelingen 6:1-6 werden aangewezen. Het oog van alle discipelen viel op hen; ze werden aan de apostelen voorgesteld, die de diakenen bevestigden conform hun apostolisch gezag, dat niet overdraagbaar was. Nu bestaat er op aarde geen enkel gezag dat bevoegd is om ouderlingen of dienaars aan te stellen.

Maar het zou anderzijds ook funest zijn om te beweren dat er daarom geen reden is om dergelijke dienstknechten van God te hebben. Dit zou betekenen dat we twijfelen aan de liefdevolle zorg van de Heere voor Zijn Gemeente. Je zou dan kunnen denken dat Hij teruggenomen had wat onmisbaar is voor de zegen van de plaatselijke gemeenten. Nee, **deze taken zijn ook nu nog even noodzakelijk als de gaven.**

Precies zoals de uitoefening van de bediening door materiële gaven, vraagt ook het verrichten van deze taken om morele be-

voegdheden en kenmerken. Die worden in 1 Timotheüs 3:8-13 en in Handelingen 6:3 omschreven. Ze kunnen worden samengevat in het éne woord 'Godvrezendheid', een heel bijzondere wijsheid en liefde voor de heiligen en voor de Heere. Hierbij gaat het erom dat dergelijke broeders hun heilige plicht gehoorzaam vervullen. Het gaat dus beslist niet om het innemen van een voorname plaats of een plaats van overheersing (1 Petr. 5:1-14).

André Gibert

De waarde van Godvrezende moeders

'[Ik dank God] als ik mij in gedachtenis breng het ongeveinsd geloof in u, dat eerst gewoond heeft in uw grootmoeder Loïs en in uw moeder Eunice, en ook, daarvan ben ik overtuigd, in u ... omdat u van kindsbeen af de heilige Schriften kent, die u wijs kunnen maken tot behoudenis door het geloof dat in Christus Jezus is' (2 Tim. 1:5; 3:15).

En zie, daar was een discipel, Timotheüs geheten, zoon van een gelovige Joodse vrouw, maar van een Griekse vader, die een [goed] getuigenis had van de broeders te Lystre en Iconium. Paulus wilde dat deze met hem zou reizen en hij nam en besneed hem' (Hand. 16:1-3).

Timotheüs is de laatste persoon in Gods Woord over wiens moeder wij lezen. We vermoeden dat zowel zij als haar eigen moeder geen gemakkelijk geestelijk leven hadden, want hoewel de apostel Paulus met waardering spreekt over hun 'ongeveinsd geloof', wordt ons ook over Timotheüs' vader verteld dat hij een Griek was. Eunice en haar moeder Loïs waren Joodse gelovigen. Net zoals veel kinderen in onze tijd groeide Timotheüs op in een

verdeeld gezin. Hoe het huwelijk van Eunice met een ongelovige Griek Godvrezend is geworden, vertelt de Bijbel ons niet, maar dat moet gebeurd zijn enige jaren voordat Paulus het Evangelie bracht naar de regio waar zij woonden. Huwelijken werden toen vaak gearrangeerd en de vrouw had daar gewoonlijk weinig bij in te brengen.

De Schrift ziet normaal gesproken de vader als het hoofd van het gezin en als primair verantwoordelijk voor het onderwijzen van de kinderen. **Maar moeders hebben gewoonlijk het meeste en intiemste contact met de kinderen, vooral in hun vroege kindertijd.** Ook tegenwoordig nog wordt een Israëliisch kind voor de wet als Joods beschouwd als de moeder Joods is. Dit maakt duidelijk waarom Paulus Timotheüs liet besnijden voordat hij hem meenam. Het was Paulus' gewoonte om in een nieuw gebied eerst naar de Joodse synagoge te gaan en als hij een onbesneden Joodse jongeman bij zich zou hebben, zou dat aanstootgevend zijn in die situaties. Timotheüs had het dus vanaf het begin van zijn dienst met Paulus al hard te verduren.

Eva, de allereerste moeder in de Schrift, noemde haar eerstgeboren zoon Kaïn, omdat zij dacht dat hij het antwoord was op Gods belofte van de komende Verlosser, lang voordat Deze kwam in de volheid van de tijd. Ze had veel reden om teleurgesteld te zijn zelfs al voordat Kaïn de moordenaar werd van zijn broer en de vader van het wereldsysteem dat vervulling zoekt buiten God. Kaïns nakomeling Lamech is de eerste polygamist die in Gods Woord genoemd wordt. Helaas werd polygamie al snel gebruikelijk en infecteerde dit systeem zelfs mannen die in andere opzichten grote mannen Gods waren. Het is tegenwoordig nog heel gebruikelijk en in veel landen legaal; overspel is zelfs overal gebruikelijk en de meeste landen legaliseren echtscheidingswetten, wat wij seriële polygamie zouden noemen. De Heere Jezus wees erop dat echtscheiding geen onderdeel vormde van Gods plan toen Hij het huwelijk instelde, maar dat die werd toegestaan

vanwege de hardheid van het menselijk hart. De Schrift leert dat het huwelijk bedoeld is als een beeld van de kostbare relatie tussen Christus en de Gemeente, een relatie waarin echtscheiding geen plaats heeft.

Hagar, Sara, Rebekka, Lea en Rachel worden in Genesis allemaal genoemd in verband met de geboorte van hun zonen. Jochebed en haar man Amram, de ouders van Mozes, krijgen een specifieke vermelding vanwege hun geloof en vindingrijkheid om het leven van hun zoontje te redden. De dochter van de farao en later Zippora, de vrouw van Mozes, worden genoemd vanwege hun invloed op hun zonen, een invloed die niet alleen maar positief was. De vrouw van Manoach, in Richteren 13, krijgt specifieke instructies hoe ze de zoon die God haar zou geven, moest opvoeden als een nazireeër en deze instructies hadden ook invloed op haar eigen leven. In het verhaal van Ruth zien we de zegen die ze ontvangt om de vrouw van

Boaz en de moeder van Obed te mogen worden. We zien daar ook een prachtig beeld van de vreugde van grootmoeder Naomi met haar kleinkind en een aanwijzing met betrekking tot de verantwoordelijkheid die kleinkinderen en andere nakomelingen hebben tegenover oude familieleden, een aanwijzing die in 1 Timotheüs 5 uitdrukkelijker uiteen wordt gezet.

Hanna, in de eerste hoofdstukken van 1 Samuel, is een bijzonder voorbeeld van een [Godvrezende vrouw en moeder](#). Naast de persoonlijke ontmoediging vanwege haar onvruchtbaarheid, het getreiter van de andere vrouw van haar echtgenoot en het niet begrepen worden door haar echtgenoot zelf, was er iets wat haar

nog meer bezighield. Op het moment van het jaarlijkse offerfeest zien we haar in de tabernakel, waar ze huilt en in stilte bidt om [een zoon, die ze aan de Heere wil geven](#). Er waren dingen grondig mis met Israëls eredienst. Zelfs het feit dat Hanna in stilte bad, werd verkeerd opgevat. De verdorvenheid van Eli's zonen, de priesters, was er de oorzaak van dat de Israëlieten het offer van de Heere geringachtten. Ze beroofden de Heere van Zijn deel en ook de mensen van hun deel en maakten misbruik van de vrouwen die dienstdeden bij de ingang van de tabernakel. Wij zien nu vergelijkbare toestanden in de wereld om ons heen.

Toen Samuel van de borst afgewend was, brachten Hanna en haar man hem als een jong kind naar de oude priester Eli, die in drievoudig opzicht faalde in de omgang met zijn verdorven zonen: als hun vader, als Gods hogepriester en als rechter in Israël. Hanna brengt vrijgevig offers en God kennend en Hem vertrouwend – zoals blijkt uit haar van inzicht getuigend gebed – laat ze haar zoon achter in de zorg van Eli. Elk jaar neemt ze bij het jaarlijks offerfeest een nieuw bovenkleed mee dat ze voor hem heeft gemaakt – en daarnaast heeft ze de zorg voor vijf kinderen die God haar na Samuel nog gegeven heeft! Bedenk dat alles met de hand gedaan moest worden, want er waren in die tijd geen stoffenwinkels of naaimachines. Kunnen we eraan twijfelen dat ze tijdens het werken ernstig bad voor haar zoon en voor de verontrustende toestand in Silo? [Samuel werd uiteindelijk een zegen voor Gods volk](#) als een gerespecteerde profeet en de laatste richter van Israël. Zijn moeder, Hanna, is een geweldig voorbeeld van een Godvrezende vrouw en moeder!

De manier waarop we met Bathseba kennismaken in 2 Samuel 11, is bedroevend, maar na verloop van tijd werd zij de moeder van Salomo. Tegen het einde van koning Davids leven was ze zeer bezorgd toen het erop leek dat een andere zoon van hem het koninkrijk zou overnemen. God had Salomo voor deze positie uitgekozen. Als we Spreuken lezen, in het bijzonder hoofdstuk 4,

wordt duidelijk dat zij David bijstond in het 'thuis onderwijzen' van hun zoon, waarbij het belang wordt benadrukt van het verwerven van wijsheid, een advies dat Salomo wil doorgeven aan zijn eigen zoon, die na verloop van tijd een dwaze zoon bleek te zijn. Het boek Spreuken sluit af met een prachtige beschrijving van de vrouw die geprezen kan worden.

De namen van op drie na alle moeders van de koningen van Juda worden ons in de Bijbel meegedeeld. Ook sommige grootmoeders worden bij name genoemd. Ongetwijfeld heeft God er een bedoeling mee dat Hij ons deze namen vertelt. Het feit dat een aantal van deze koningen Godvrezend bleken te zijn hoewel hun vaders dat niet waren, kan ongetwijfeld worden toegeschreven aan de invloed van hun moeders. Het tegenovergestelde is waarschijnlijk ook waar.

Veel andere Godvrezende moeders, evenals een aantal die het tegenovergestelde waren, worden ons in de Schrift voor de aandacht gesteld. Omdat we ons in dit artikel op Godvrezende moeders richten, slaan we de anderen over. Wel willen we nog opmerken dat er veel prachtige manieren zijn waarop ongetrouwde of kinderloze vrouwen de Heere kunnen dienen.

Een laatste Godvrezende moeder op wie we de aandacht willen richten, is Maria, die door God werd uitgekozen om de moeder te zijn van de Zoon van Zijn liefde. Toen de engel Gabriël bij haar kwam – waarschijnlijk was ze midden in haar tienerjaren, de gebruikelijke leeftijd waarop jonge vrouwen in die tijd trouwden – was ze als een reine maagd ondertrouwd met Jozef. Nadat Gabriël haar vraag had beantwoord en had uitgelegd wat God van haar vroeg, antwoordde zij: 'Zie, de slavin van [de] Heere, moge met mij gebeuren naar uw woord'. Toen Jozef ontdekte dat Maria zwanger was, dacht hij erover om de verloving te verbreken, totdat de engel Maria's situatie aan hem uitlegde. Wat moeten anderen gedacht hebben, bij wie geen engel kwam met een ver-

klaring! Meer dan dertig jaar later kreeg de Heere Jezus te maken met hatelijke beschuldigingen dat Hij geboren zou zijn uit hoererij.

Wat een bemoediging voor deze jonge aanstaande moeder om een bezoek te brengen aan een bloedverwante die het einde naderde van ook een wonderbaarlijke zwangerschap! Wat een prachtige begroeting ontving ze en wat een geestelijke schat bevatte haar reactie! Wat moet het voor haar geweest zijn om een aantal maanden later met Jozef van Nazareth naar Bethlehem te reizen, toen haar bevalling ophanden was en daar geen plek te vinden in een herberg. Haar Baby moest in een kribbe gelegd worden die nacht dat Hij werd geboren. Later moest het gezinnetje naar Egypte vluchten, om te voorkomen dat hun Baby gedood werd door de soldaten van Herodes. Uiteindelijk keerden ze weer terug naar Nazareth, een stad met een twijfelachtige reputatie. Daar had ze met haar echtgenoot, de timmerman Jozef, en ten minste zes kinderen die er nog bij kwamen in het gezin, veel verantwoordelijkheden. Alles wijst erop dat voordat onze Heere Zijn openbare dienst begon, Jozef was overleden en dat de Heere Jezus de timmerman was geworden.

Tijdens het bijwonen van een bruiloft in de nabijgelegen stad Kana aan het begin van Zijn openbare dienst, deed de Heere Jezus niet meteen een wonder toen Zijn moeder Hem dat in bedekte termen vroeg, maar ze zei tegen de dienstknechten dat ze alles moesten doen wat Hij tegen hen zou zeggen. Gedurende de jaren van Zijn bediening geloofden Zijn broers niet in Hem en op een bepaald moment wilden Zijn verwanten Hem zelfs grijpen en zeiden ze dat Hij buiten Zichzelf was. **Wat moet deze opschudding onder de verwanten voor Maria betekend hebben!** Hoe moet ze zich gevoeld hebben toen ze nog weer later moest toezien hoe Hij onterecht veroordeeld werd en ze de menigte hoorde joelen: 'Kruisig Hem! Kruisig Hem!' en daarna bij Zijn kruis te moeten staan en toezien hoe Hij leed, totdat Hij haar toevertrouwde aan

Zijn discipel Johannes, die haar vanaf dat moment in zijn huis nam. Wat een vreselijk zwaard moet dit geweest zijn dat door haar gekwelde ziel ging!

We zien voor de laatste keer iets van Maria als zij samen is met de discipelen, de vrouwen en de broers van de Heere – die nu allemaal bekeerd zijn – in de bovenzaal in Handelingen 1. De Heere was opgevaren naar de hemel en Maria en de anderen ‘volhardden eendrachtig in het gebed’. Religieuze mensen hebben allerlei verhalen verzonnen over deze zeer begunstigde vrouw, maar wat God ons over haar meedeelt, eindigt hier.

Geliefde zusters, vrouwen, moeders, dit zijn veel voorbeelden die de Schrift ons geeft van Godvrezende moeders uit het verleden die te maken hadden met veel situaties die te vergelijken zijn met de situaties waarmee u nu te maken hebt. Bid dat hun Heere, Die ook uw Heere is, u zal helpen om van hun voorbeeld te leren en het te volgen!

E.P. Vedder jr.

Blij met de blijden

‘Verblijd u met de blijden en ween met de wenenden’ (Rom. 12:15).

Wie kan verwoorden hoe waardevol het is om iemand te hebben die werkelijk onze vreugde en blijdschap tot de zijne maakt? Dank God dat wij zo Iemand hebben in de gezegende Heere Jezus! Hij is een volmaakt Voorbeeld van het gebod uit onze tekst. Hoewel wij Hem met ons lichamelijke oog niet kunnen zien, kan het geloof wel alle kostbaarheid en kracht ervaren van Zijn volmaakte medeleven.

Als ons geloof eenvoudig en kinderlijk is, kunnen wij vanaf het graf, waar wij net het lichaam van een geliefde hebben gelegd, naar de voeten van de Heere Jezus gaan en daar de pijn van een beroofd en diepbedroefd hart uitstorten. We zullen daar geen wrede afwijzing vinden, geen harteloos verwijt vanwege onze dwaasheid en zwakte omdat wij ons zo bedrukt voelen en evenmin een onbeholpen poging tot gepaste woorden of een deelnemende blik. Nee! [De Heere Jezus weet hoe Hij kan meeleven met een hart dat verbrijzeld is en bezwiken onder het zware gewicht van verlies](#). Hij heeft een volmaakt menselijk hart. Wat een heerlijke gedachte!

Wij zoeken daar misschien vergeefs naar op aarde, niet alleen in de wereld, maar zelfs in de Gemeente. Misschien is er een oprecht verlangen om mee te leven, maar een totaal gebrek aan vermogen. Hoe kan iemand die niets kent van mijn verdriet of de oorzaak ervan, met mij meeleven? En zelfs als ik het hem zou vertellen, kan zijn hart zo in beslag genomen zijn dat er geen ruimte en tijd voor mij is.

Zo is het niet bij de volmaakte Mens, Christus Jezus. Hij heeft zowel ruimte als tijd voor ieder van ons. Het maakt niet uit wanneer, hoe of waarmee wij komen, het hart van de Heere Jezus staat altijd open. Dus als wij verdriet hebben, zouden we rechtstreeks naar de voeten van de Heere Jezus moeten gaan. Hij zal onze tranen drogen, ons leed verzachten, onze wonden helen en onze leegte vullen. Moge de Geest ons leiden naar het ervaren van deze vertroosting.

C.H. Mackintosh

Kinderen van Abraham

Als christen leren omgaan met de islam

Auteur: Rafique

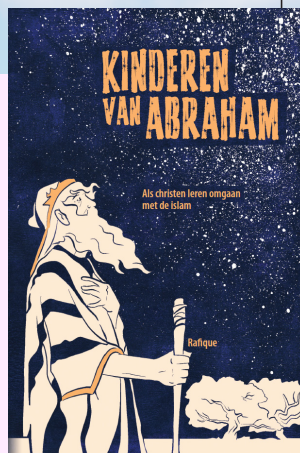
Nu vele moslims sinds decennia om ons heen wonen, zal de invloed van de islam een actuele kwestie blijven. Bij het omgaan met deze zelfbewuste en expansieve godsdienst is het van groot belang de inhoud en de betekenis van deze religie te begrijpen.

De schrijver beschrijft de historische achtergrond van de islam en van moslims, zoals zij dat geloven. Daarbij verliest hij echter zijn doel niet uit het oog: de lezer dient goed toegerust te worden om moslims op een passende manier te kunnen bereiken met de Bijbelse boodschap. Want wie het vertrouwen van aanhangers van de islam wil winnen, moet zich wel aan bepaalde regels houden. Op een fijnzinnige manier slaagt de auteur erin de liefde voor het verlorene bij ons aan te wakkeren.

De auteur, zelf afkomstig uit het Midden-Oosten, heeft een ruime ervaring in de omgang met moslims, o.a. door honderden radio-uitzendingen in het Arabisch naar diverse gesloten landen en de verwerking van reacties daarop.

Bestelcode: 6228 88 pag., brochure formaat A5 **Prijs: € 6,50**

NB: standaardkorting voor evangelisatietitels, d.w.z.: 20% korting vanaf 20 stuks, voor particulieren.

Nadenkertje

Onze heilige broeders

‘Daarom, heilige broeders, deelgenoten aan de hemelse roeping, ziet aandachtig de Apostel en Hogepriester van onze belijdenis: Jezus’

(Hebr. 3:1, naar de Elb. Vertaling).

Met wat een heerlijke begroeting richt de Heilige Geest Zich tot de lezers van de Brief aan de Hebreeën! Als heilige broeders, geheiligd door het bloed van de Heere Jezus, afgescheiden van de wereld en verenigd met Hem Die hun voorging, gaan zij hun heerlijke, hemelse toekomst tegemoet.

Dit gaat de zusters niet minder aan dan de broeders, want in hun positie voor God, in hun voorrechten en zegeningen is er geen verschil tussen broeders en zusters. Wanneer het Nieuwe Testament in dergelijke contexten spreekt over ‘broeders’, worden ook de zusters bedoeld. Heel anders is het als het gaat om hun plaats hier op aarde, waar de taken en de dienst anders zijn, zodat Gods Woord dan spreekt van ‘mannen’ en ‘vrouwen’ (zie bijv. Titus 2:2-6).

Heilige broeders – als Israëlieten waren de Hebreeën gewend zichzelf broeders te noemen, maar hier staan ze, als gelovigen, op een nieuw, veel hoger niveau. Hun roeping is niet langer aards-gebonden, maar heilig, hemels. Zo ziet de schrijver van deze Brief hen.

Dan komt de vraag op ons af: hoe zien wij onze broeders en zusters in de Heere? Als we onze broeder of zuster ontmoeten, wat voelen we dan? Voelen wij dan in ons hart: dit is een heilige broeder, een deelgenoot van de hemelse roeping? Is het niet zo dat het met sommige mensen die we goed kennen en met wie we dagelijks moeten omgaan, niet altijd gemakkelijk is? Het is natuurlijk niet Gods wil dat wij in onoprechtheid hun zwakheden en tekortkomingen aan de kant schuiven, maar laten we nooit deze heerlijke relatie met elkaar vergeten, waarin God ons heeft geplaatst!

Uit Der Herr ist nahe 2022